

Forklaringen paa, at selv den øverste Autoritet, som først og fremmest skulde varetage Ordenens Opretholdelse, Amtmanden, slaar sig paa Agravernes Side og nægter at modtage Politibetjente eller rettere nægter at give Midler til flere Politibetjente, skønt det i høj Grad tiltrænges. Da Amtmanden ikke alene er administrativ Embedsmand, men ogsaa Formand i Aamtsraadet, kan det maaske være berettiget, det kan jeg ikke dømme om, men meget aparte ser det ud. Noget lignende er Tilfældet, hvor jeg bor, idet Beboerne ogsaa have ønsket at give Tilskud til Politibetjente, men af økonomiske Grunde har Amtet ikke ønsket det, og Amtmanden har sluttet sig dertil. Følgen er, at man ikke en Gang i de Egne, hvor Liv og Lemmer ere særlig udsatte, kan faa Lov til selv at holde eller i hvert Tilfælde at give væsentlige Bidrag til at holde Politibetjente. Dette er et unaturligt Forhold, og jeg skal for mit Vedkommende slutte med at sige, at jeg skal med største Glæde stemme for en Forhøjelse til Kjøbenhavns Politii, idet der nu er en hel eller væsentlig forandret Situation — i Opfattelsen af denne Side af Sagen kan jeg slet ikke være enig med det ærede Medlem fra Køge (Alberti) — fra tidligere, men jeg maa rigtignok stille som Betingelse, at hele Spørgsmaalet bliver taget op, og at Politiet paa Landet ogsaa faar en Støtte fra Statskassens Side. Dette vilde være ganske naturligt og meget mere naturligt end at give Penge til mange af de Ting, som der gives Penge til, og som Finansudvalget anbefaler os at give Penge til — og jeg selv for Resten ogsaa.

Svend Høgsbro: Jeg kunde ønske at knytte en kort Bemærkning til de tre Bevillinger, der findes opførte under Nr. 40, 41 og 185 til Udvidelse af Skifterettens Personale her i Kjøbenhavn. Jeg sympatiserer i høj Grad med det Formaal, som ifølge Motiverne har dikteret Forslaget til disse Bevillinger, nemlig det „i mindre Omfang end tidligere at benytte lønnet Sagførermedhjælp ved Behandlingen af Dødsboer“. Det er særlig de mindre Dødsboer, man har for Øje, og intet Formaal kan være smukkere end at søge at gøre Retsplejen saa billig for Smaafolk som mulig. Jeg ønsker blot at henstille til Overvejelse, om man ikke burde søge noget mere Garanti for, at dette Formaal virkelig naas, end der synes at være tilvebragt alene ved de Bevillinger, her foreligge. Man kunde jo nemlig tænke sig, den Tid kunde komme, da Skiftekommissi-

sionen her i Byen, selv med den Udvidelse, som den efter disse Forslag faar, fandt, at den havde nok at bestille, og saa igen begyndte at henvise ogsaa disse Smaa boer til Behandling af Sagførere. Det laa da nær at gardere sig derimod ved at gøre den samme Bestemmelse, som man netop i selve Motiverne paaberaaber sig som Garanti uden for Kjøbenhavn, anvendelig i Kjøbenhavn, den nemlig, at Skifteretten ikke *kan* gøre dette uden „med Samtykke af Majoriteten af Interessenterne“ i Boerne. Det kunde ganske simpelt ske ved, at man i Skiftelovens § 32, hvortil der formentlig der er sigtet, strøg den første halve Linie; saa vilde man naa den samme Garanti mod dette i Kjøbenhavn som uden for Kjøbenhavn. — Der kunde dernæst tænkes en anden Vej, ad hvilken man kunde komme bort fra det nævnte Formaal. Saa længe Skifterettens Personale har Ret til selv privat at paatage sig Ordningen af slige Sager — jeg ved ikke ret, hvorledes det i saa Henseende stiller sig i Kjøbenhavn, uden for Kjøbenhavn vide vi, det er i høj Grad Praksis, at de paatage sig noget saadant — saa længe dette staar dem aabent, ligger den Fristelse nær, at man afkorter den officielle Behandling, den, som her gives Middel til at faa udført for Statens Regning, saa meget som muligt, for derefter at overtage Behandlingen privat og saa selv tjene sig en privat Skilling derved. Det er noget, som man uden for Kjøbenhavn ved, har udbredt sig i høj Grad. Mine ærede Kolleger fra Provinserne, f. Eks. det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Høegh-Guldberg), ville vist kunne bekræfte, at dette forholder sig saaledes. (*Høegh-Guldberg: Hør!*) Dette kunde meget nemt modvirkes ved en Bestemmelse om, at sligt ikke var tilladt. — Jeg henstiller dette til nærmere Overvejelse af det ærede Udvalg. — Maaske jeg med det samme maatte gøre en Henstilling til den højtærede Minister. Var det ikke muligt f. Eks. netop ved den Udvidelse af Personalet, her foreslaas, at faa raadet Bod paa de højst uheldige Forhold, der finde Sted i Skiftekommissionen her i Byen med Hensyn til den Tid, hvori man kan blive ekspederet deroppe. Det, at Kontortiden nu er fra 10 til 4, er for de allerfleste Ekspeditioner ganske nominelt. Man maa være glad, naar man kan faa sine Sager besørgede eller træffe dem, der skulle besørge disse Sager, i Tiden mellem 1 og 4. Denne Kontortid er dog sikkert for kort, det er næppe forsvarligt i Længden at byde Borgerne disse Vilkaar, at de